

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15/04/2016

Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» (Jn 20,24-29)

"Tomàs, perquè no hi eres aquell capvespre?". Sens dubte, els altres apòstols li devien preguntar. "On eres? On t'has amagat? No saps el que t'has perdut!". Ben segur que no el volien reprendre. Volien comunicar-li a Tomàs la bona notícia. Volien compatir amb ell l'experiència tan extraordinària que havien tingut: "Hem vist al Senyor!". Tothom esperava que Tomàs fes un salt d'alegria i comencés a fer preguntes. Però no, de la seva boca només en varen sortir unes quantes "condicions". Volia veure, tocar, constatar, examinar. Volia proves concretes, no en tenia prou amb el testimoni dels Apòstols.

Vuit dies més tard, Tomàs hi era per veure al Senyor. I no estava sol. La visita del Ressuscitat havia d'ésser enmig de la comunitat, el context en el que es va revelar per a revifar la seva fe, l'ambient clau de la seva intensa i profunda confessió de fe: "Senyor meu i Déu meu!". Però, abans de tot, Jesús el reprèn, perquè Tomàs s'havia tancat, no havia cregut el testimoni dels altres Apòstols que li havien assegurat que havien vist al Senyor, viu. Gairebé havia imposat ell les condicions de la fe. I en aquest moment Jesús li presenta una "prova", i l'exhorta a ser creient. A ser creient i a ser-ho més.

Per Tomàs -i per la comunitat dels Apòstols- hem rebut el meravellós testimoni de la bellesa de seguir tots a Crist, i de proclamar tots plegats: "Hem vist al Senyor!". I gràcies a Tomàs, també tenim una de les més boniques benaurances que va dir el propi Senyor: "Benaurats els qui creuen sense haver vist".

Nosaltres som entre "els candidats a la felicitat" Nosaltres, que no l'hem vist. Nosaltres que, com Tomàs, voldríem veure a Jesús: molt especialment quan ens sentim sols, en les proves, sota el pes de les dificultats... A vegades ens surt de dir: "Que bonic hauria estat viure en temps de Jesús: veure'l, tocar-lo, escoltar-lo, parlar amb ell..." O també: " Que bonic si s'aparegués, ara i aquí, com ho va fer a Maria Magdalena, als Dotze, als deixebles..." .

Del cert, eren benaurats els que estaven amb ell. El mateix Jesús ho va dir: "Benaurats els ulls que em veuen". Tanmateix, Jesús va dir a Tomàs: "Benaurats els que no ha vist i han cregut!". Sens dubte, Jesús pensava també en nosaltres: no el podem veure amb els nostres ulls, però el podem veure amb els ulls de la fe. De fet molts dels que varen viure en temps de Jesús no en varen tenir prou en veure'l. Molts que el varen veure no el varen creure. Els ulls de la cara veien a un home, es necessitaven uns "altres ulls" per a reconèixer-lo com a Senyor.

De fet, la gran veritat, és que: avui, nosaltres podem veure i tocar Jesús! Quan experimentem les ferides de la malaltia, quan veiem els horrors de les massacres inhumanes i de les violències, i no en fugim, sinó que ens hi acostem, animats per la misericòrdia... és en aquest moment que veiem a Jesús.

Els primers cristians varen comprendre molt bé d'on neix la fe, que Jesús fa conèixer a Tomàs: de l'amor. Creure és descobrir que som estimats per Déu. És obrir el cor a la gràcia i deixar-se envair pel seu amor. És entregar-se totalment, i respondre a l'amor amb amor.

La fe ens ajuda a veure la realitat amb ulls nous. La fe ens fa veure els esdeveniments amb els ulls de Déu, i ens fa descobrir quin és el pla que ens té reservat a nosaltres, als altres, i a tota la creació. Per la fe aconseguim veure'l i sentir-lo molt a prop nostre: parteix el pa amb nosaltres i per nosaltres; i ens obre el cor al "bé" i al que és "bo". I, en el més profund de nosaltres mateixos, podem escoltar la seva veu que, amb tendresa, ens diu: "Feliços *els* qui creieu *sense haver vist*", si creieu, aconsegiu "sentir-me" i "veure'm" sempre al vostre costat!

Entre aquests "feliços" hi ha Magdalena Aulina. Ella va creure sense veure. En la contemplació del costat traspassat de Crist, del que en va sortir sang i aigua, Magdalena va forjar la seva fe i la caritat. Va aprendre a "entrar a les ferides dels homes... fins i tot en les més amagades, per a comprendre-les i alleujar-les amb cura, amb molta estima, amb el "donar-se".

Avui, acostant-nos a l'obertura de l'Any Centenari (el 14 de maig de 2016), demanem a la Serventa de Déu Magdalena Aulina que ens ajudi -amb el seu exemple de fe, de caritat i d'esperança- a saber reconèixer a Jesús, i a tenir la valentia de seguir sempre la seva paraula de vida, fins i tot en els moments foscos de la nit.

100 ANYS
DE L'INICI DE L'APOSTOLAT
DE MAGDALENA AULINA
1916 - 2016